

И въ голѣми нужди  
 Гледа то какъ други  
 Свой свое приглежда  
 Нему всички чужди,  
 Зла го честь прислѣжда.  
 Тѣглило и тегли,  
 И ще тегли поще...  
 И не знае клето  
 На кого да робщи, —  
 Кому да са вѣси,  
 Кому да са сѣрди,  
 Дали на честь-та си  
 Илъ на хора твѣрди, —  
 Прѣдъ кого да плаче,  
 Кому да са моли,  
 Бѣдно-то сираче,  
 А че и защо ли?  
 Бѣдний-тъ да тегли  
 Не е нѣщо ново;  
 Грижа ли ги тѣзи  
 Все що имъ готово?  
 Грѣй имъ свѣтло слънце;  
 Зло ги не обижда  
 Клето-то сираче  
 Слжичице не вижда  
 Щастие ни на зрѣнце  
 Хлѣбець ни комаче . . . . .  
 Честь ги тѣхъ посрѣща  
 И добро живѣне;  
 Сирота злочеста  
 Въ злочестия вѣне...  
 Никой не осѣща  
 Милость, сжжалѣне.  
 Все са радватъ, смѣять  
 Охолно живѣять...  
 А сираче клето  
 У неволи стене  
 Чака отъ небе-то  
 Помощъ и спасение...  
 Никой го не жали!  
 Боже! до кога ли?